

Anton Peranić

ZAJEDNIŠTVO MEĐU VJEROUČITELJIMA¹

Mr. sc. Anton Peranić

KBF – Zagreb, Teologija u Rijeci

Stručni članak

UDK: 37.06:[238+268][:316.334.55/.56]+[316.77]

[248+257+260.2+266/269][379.8][0.000.282]

Primljeno 18. lipnja 2016.

U ovom članku autor govori o zajedništvu među vjeroučiteljima. Polazi od zajedništva koje se očituje u različitosti osoba i karizmi. Svaki pojedinac svoju posebnost ugrađuje u zajednicu prema načelu: svi za sve, jer kao pojedinac izolirano ne može učiniti ništa posebno. Zajedništvo je jedna od temeljnih sastavnica i oznaka Crkve. O tome govore razni crkveni autoriteti, a posebno II. vatikanski koncil. Autor svraća pozornost na duhovnost zajedništva o kojoj govori papa sv. Ivan Pavao II. u Apostolskom pismu Novo millenio inuente na završetku Velikoga jubileja godine 2000. Potom piše o konkretnom zajedništvu koje temelji na odnosu prema Bogu i bližnjemu i ljubavi prema njima. Koliko vjeroučitelj² uspije izgraditi sebe kao osobu u odnosu prema Bogu, toliko će mu biti lakši odnos sa samim sobom i s drugima.

Na kraju autor iznosi konkretne prijedloge kako ojačati zajedništvo vjeroučitelja i pružiti im podršku i potporu na osobnoj, župnoj, biskupijskoj i nacionalnoj razini. Svojim ostvarivanjem zajedništva vjeroučitelji na najbolji način svjedoče kako je dobro, kako je lijepo kao braća zajedno živjeti.³ Osim toga, autor spominje i neke manjkavosti u življenju zajedništva da bi završio pozivom da se ne propuštaju prigode za zajedništvo, druženje, izmjene iskustva, lijepe riječi, pa tako i za napredovanje, usavršavanje i učenje.

Ključni pojmovi: zajedništvo, zajedništvo vjeroučitelja, zajednica, vjeroučitelj, duhovnost zajedništva, Crkva.

* * *

1 Ovu temu autor je obradio na stručnom skupu za vjeroučitelje Šibenske biskupije koji je u organizaciji Katehetskog ureda Šibenske biskupije i Agencije za odgoj i obrazovanje, na temu „Zajedništvo života u svjetlu Drugog vatikanskog koncila“ održan u Šibeniku 15. studenog 2014.

2 Kad god se piše imenica vjeroučitelj, ona se odnosi na vjeroučiteljice i na vjeroučitelje.

3 Prema liturgijskoj pjesmi: „Od sva se četiri vjetra“.

Imajući u vidu naslov ovoga članka *Zajedništvo među vjeroučiteljima*, zgodno je započeti citatom jednog vjeroučitelja Zadarske nadbiskupije koji na svom blogu pod naslovom *Zajedništvo se očituje u različitosti osoba i karizmi* piše: „Ukoliko riječ zajedništvo promatramo etimološki zajedništvo jest za-jedno, dakle, ne jedno, nego za-jedno. Ljude ne možemo ukalupljivati: tražiti da budu isto pobožni, da isto misle itd. Zajedništvo se očituje u različitosti osoba i karizmi. I apostoli su bili različiti u svojim karakterima, a zdušno su živjeli za Krista i Crkvu. Tako je i svaki od nas dužan svojom različitosti pridonositi Crkvi (svojoj župnoj zajednici). Naše zajedništvo mora biti: svi za sve. Pojedinačno ne možemo učiniti ništa, ali kada smo zajedno možemo činiti čuda. Bog nas treba različite, treba nas s našim posebnostima i originalnostima.“⁴ Kako je lijepo kao braća zajedno živjeti. Lijepa su naša iskustva koja to potvrđuju.

1. Duhovnost zajedništva

Zajedništvo je jedna od temeljnih sastavnica i oznaka Crkve. O tome, osim Svetog pisma, govore crkveni oci, teolozi, a pogotovo II. vatikanski koncil. Upravo je taj Koncil pokrenuo val rasprava i ostvarenja zajedništva, kojega među kršćanima nema bez bratsko-sestrinskih odnosa. Tako je početkom sedamdesetih godina prošlog stoljeća njemački teolog Norbert Greinacher napisao da je „bratstvo po Isusovoj volji ono odlučujuće novo među članovima Crkve i zato se ono mora vratiti u nju. To ne znači da možemo zanemariti 'prostor privatnosti', ali privatnost, koja danas prerasta u pogubni individualizam, može se ostvariti samo ako nije svrha samoj sebi, odnosno ako je 'u izolaciji'.“⁵

U tom smislu uočava se važnost duhovnosti zajedništva o kojoj govori papa sv. Ivan Pavao II. u Apostolskom pismu *Novo milenio inuente* na završetku Velikoga jubileja godine 2000. Dobro je navesti i podulji citat: „Napraviti od Crkve *dom i školu zajedništva*: evo velikog izazova koji stoji pred nama u tisućljeću koje započinje,

4 Siniša Mišić vidi na blogu <http://bloggersinisa.blogspot.com/2014/10/zupna-kateheza-i-zajednistvo.html> (24. 5. 2016.).

5 Norbert GREINACHER, *Crkvene strukture pred sutrašnjicom*, Kršćanska sadašnjost, Zagreb, 1970., str. 80.

želimo li biti vjerni Božjem planu i odgovoriti također na duboka očekivanja svijeta. Što to uistinu znači? I ovdje bi govor mogao postati odmah djelatnom praksom, no bilo bi pogrešno slijediti sličan poticaj. Prije planiranja konkretnih inicijativa potrebno je promicati *duhovnost zajedništva* omogućujući da se ona pokaže kao odgojno načelo na svim mjestima gdje se izgrađuje čovjek i kršćanin, gdje se odgajaju službenici oltara, posvećeni službenici, pastoralni djelatnici, gdje se grade obitelji i zajednice. Duhovnost zajedništva znači ponajprije pogled srca, usmjeren na otajstvo Presvetoga Trojstva koje boravi u nama i čije svjetlo treba vidjeti također na licu braće i sestara pokraj nas. Nadalje, duhovnost zajedništva znači sposobnost da se čuje brat u vjeri u dubokom jedinstvu mističnoga tijela, dakle kao „netko tko mi pripada“, kako bi se znale podijeliti njegove radosti i njegova trpljenja, kako bi se naslutile njegove želje i kako bi se brinulo oko njegovih potreba, kako bi mu se ponudilo istinsko i duboko prijateljstvo. Duhovnost zajedništva isto tako je sposobnost da se vidi poglavito ono što je pozitivno u drugome, da se to prihvati i vrednuje kao Božji dar: „dar za mene“, a ne samo dar bratu koji ga je izravno primio. Duhovnost zajedništva, konačno, znači znati „dati prostora“ bližnjemu, noseći „jedni bremena drugih“ (*Gal 6,2*) i odbijajući sebi ljubne napasti koje nas neprestance napadaju i stvaraju suparništvo, karijerizam, nepovjerenje, ljubomore.

Nemojmo si umišljati: bez toga duhovnog hoda malo bi služila izvanjska sredstva zajedništva. Postala bi naprave bez duše, krinke zajedništva, više negoli njegovi putovi izražavanja rasta.“⁶

2. Konkretno zajedništvo

„Ljubi Gospodina Boga svojega svim srcem svojim, i svom dušom svojom, i svim umom svojim. To je najveća i prva zapovijed. Druga njoj jednaka: Ljubi svoga bližnjega kao sebe samoga“, kaže nam Matej u svom evanđelju i zaključuje: „o tim dvjema zapovijedima visi sav Zakon i Proroci“.⁷ Kako Boga voljeti čitavim

6 *Novo millennio inuente*, Apostolsko pismo episkopatu, kleru i vjernicima na završetku Velikoga jubileja godine 2000., hrvatsko izd. „Ulaskom u novo tisućljeće“, KS dokumenti 127, Zagreb, 2001.

7 Mt 22, 37-40.

svojim bićem, uči se cijeloga života. To je put kojim se ide. To je početna stanica za sve dobro što se želi u životu misliti, reći i učiniti. Koliko se u tome uspijeva, najbolje se vidi u odnosu prema bližnjemu. Uspjeh se provjerava u odnosu s drugima. Koliko se više voli Gospodina, toliko se više voli sebe i bližnjega.⁸ Kad se nekoga voli, onda se želi što više znati o njemu/njoj, što više biti s tom osobom, pokazati joj koliko ju se voli, sve za nju učiniti, jednostavno joj se dati. Je li današnji vjeroučitelj u takvom odnosu s Bogom? Svakako da to ne znači da mora cijeli dan biti u molitvi na koljenima, ali da će poželjeti svakodnevno imati vremena za kvalitetnu molitvu, ako je moguće i sv. misu, koji trenutak u tjednu za duhovno štivo (ako se već nađe toliko vremena, npr. za TV, raznorazne časopise i dnevne novine, računalo...), možda pokoji molitveni susret itd. Kolika je u njemu zapravo želja da bude uz Boga i da otkrije nešto novo o njemu? Koliko više uranja u njega, toliko više vidi sebe i drugoga. Što je više bliži Bogu, toliko više zna kad je u životu nastupio on, a kada je Bog imao priliku djelovati u njemu i po njemu. Što više prima od njega, toliko će više željeti dati, jer ono što se od njega prima, jednostavno se ne može zadržati samo za sebe.

Što to znači i kako bi to otprilike trebalo izgledati u odnosu ili zajedništvu među vjeroučiteljima? Svatko polazi od sebe ili od sebe ne može pobjeći. Takvi smo kakvi smo, ali možemo se i mijenjati, rasti, sazrijevati? Ne možemo uvijek biti isti – Duh Sveti jednostavno to ne podnosi – on nas neprestano mijenja, uči, uznosi, nadahnjuje i vodi naprijed. Kako bi bilo da putujemo i uvijek gledamo isti prizor kao da je na staklu poster, a ne neki stalno drugačiji krajolik?! Koliko vjeroučitelj uspije izgraditi sebe kao osobu u odnosu prema Bogu, toliko će mu biti lakši odnos sa samim sobom i s drugima. Najkonkretnije, ako vjeroučitelj s radošću u Bogu i s Bogom prima svoj život sa svim svojim radostima i bolima, napretkom i porazima, zrelo i trezveno – on će zračiti i imati razumijevanja prema drugoj osobi, u našem slučaju, drugom vjeroučitelju. Rado će s njim podijeliti svoje iskustvo, biti otvoren za suradnju. Znati će reći svoje

⁸ Usp. Kata s. Amabilis JURIĆ, *Duhovnost vjeroučitelja laika u Hrvatskoj*, KS, Zagreb 2015., str. 218.

i čuti drugoga. Rado će se viđati u darovanim trenutcima, srdačno pozdravljati i njegovati neki kontakt.

U drugom slučaju, ako vjeroučitelj nije uspio izgraditi sebe u što zreliju osobu, stalno se koprca u nekim problemima i životnim situacijama koje ga muče. Logično je da takav nije raspoložen ni za sebe ni za druge te su mu oni samo teret. Takav neće uspjeti s drugima uspostaviti kvalitetan kontakt i suradnju. Možda nešto i uspije, ali sve će to ostati 'na nekoj površini', bit će to samo neka sebična potreba. Sigurno da su takvi trenutci čak i neizbježni, ali ne bi smjeli biti uvijek takvi. Upravo mu taj prvotni odnos s Bogom pomaže nositi se u takvim teškim trenutcima. Ako se samo oslanja na sebe i svoje snage, a često nije ni svjestan da je tako, onda će slabo biti koristan sebi i drugima, možda čak i poguban. Teško se brišu nepromišljene i bezobrazne riječi, a o takvim djelima da i ne govorimo. Nekada je genijalac u zadavanju rana, a trebao bi biti onaj koji ih povija i liječi. Ne samo da su mu drugi potrebni u lijepim i dobrim trenutcima nego mu oni još više trebaju u teškim i bezizglednim situacijama. Pad nije kraj nego prigoda da se nakon toga podigne. Svrha bola i teškoće nije u tome da ga pritisne nego da ga pročisti kako bi se popeo stupanj više u spoznaji vrijednosti života i Božje blizine.

Kako ojačati zajedništvo među vjeroučiteljima (i pružiti im podršku i potporu)?

Kako ojačati zajedništvo među vjeroučiteljima i pružiti podršku i potporu, jedna je od najvažnijih zadaća Nacionalnog katehetskog ureda HBK, biskupijskih Katehetskih ureda i samih vjeroučitelja. Svaki Ured to pokušava na svoj način. Neki tome posvećuju stručne skupove ili dobar dio stručnog skupa.⁹ Ta tema obrađuje se na županijskim stručnim skupovima,¹⁰ duhovnim obnovama i dru-

9 Npr. Katehetski ured Splitsko-makarske nadbiskupije organizirao je u Splitu 18. studenoga 2006. stručni skup za vjeroučitelje na temu: „Teologija međuljudskih odnosa i suradničko učenje“. Vidi: http://www.smn.hr/katehetski/vijesti/strucni_skup_18_studenog_2006.html (25. 5. 2016.). I drugi Katehetski uredi na svojim stručnim skupovima sigurno su obrađivali temu zajedništva među vjeroučiteljima pod raznim vidovima.

10 Kao primjer može se uzeti četvrto Županijsko stručno vijeće za vjeroučitelje osnovnih i srednjih škola Riječke nadbiskupije održano 26. svibnja 2012. u Rijeci na kome se, uz još neke teme, razgovaralo o produbljivanju i jačanju zajedništva među vjeroučiteljima kojima, između ostaloga, doprinosi zajednica vjeroučitelja Sv. Modesto. Vidi: <http://katehetski.ri-nadbiskupija.hr/view.asp?idp=241&c=2> (25. 5. 2016.).

gim skupovima i okupljanjima. Budući da najbolje poznajem stanje u Krčkoj biskupiji, iznijet ću neke prijedloge koje sam dobio uglavnom od njenih vjeroučitelja.¹¹

Koji su trenutci zajedništva i suradnje darovani vjeroučiteljima? Može se reći da za to imaju priliku najprije u svojoj župi, svome okruženju (vrtić, škola, župski pastoral), stručnim usavršavanjima na dekanatskoj, biskupijskoj te nacionalnoj razini, a možda se nekome posreći pa uspije i na međunarodnoj. Dragocjeni su tu i dobrodošli izleti i hodočašća. Ne bi se smjelo nikako propustiti duhovne vježbe. Vjeroučitelji mogu ostvariti kontakt i putem društvenih mreža (e-maila, Facebooka, Skypea, Twittera, Vibera, chata...). Mogu to i osobno ukoliko se prepoznaju ne samo kao kolege nego i prijatelji te se druže i redovno kontaktiraju. To im pomaže ostvariti rast na duhovnoj, profesionalnoj i obiteljskoj razini.

Kontekst vremena u kojemu žive i rade vjeroučitelji u ovome trenutku sve je kompleksniji. S mnogih strana vrše se pritisci na ono što oni žele živjeti, na ono za što se žele zalagati i na ono što žele svjedočiti, a to je vjera u Isusa Krista, raspeta i uskrsla Gospodina, i vjernosti Crkvi koja im daje poslanje.

Moguće je:

- povezati se u molitvi i slavljenju euharistije, odrediti dan u mjesecu kada će svaki vjeroučitelj s istom nakanom prikazati svetu misu, također na spomendan zaštitnika vjeroučitelja u određenoj biskupiji ili šire;

- određeni dan u tjednu izmoliti kronicu ili koju drugu molitvu na određenu nakanu, sve ovo na razini biskupije (Katehetskog ureda), dakle vjeroučitelji jedne biskupije;

- četvrtkom klanjanje na određenu nakanu;

- ako se ukažu posebne potrebe za molitvom za jednog/jednu od vjeroučitelja, dogovoriti način kako da se svi o tome diskretno obavijeste (mobitelima...) i mole na tu nakanu;

- duhovne obnove koje postoje na biskupijskoj razini zadržati i možda dodati još jednu godišnje na metropolitanskoj razini u svrhu duhovnoga jačanja, rasta i boljeg međusobnog upoznavanja;

¹¹ Na više susreta govorilo se o ovoj temi i vjeroučitelji su dali svoje prijedloge.

- uvijek u profesionalnom okupljanju uključivati duhovnost (sv. misa, zajednička molitva...) jer vjeroučiteljski rad nije posao već poziv i to treba naglašavati i osvještivati;

- napraviti jedinstvenu nacionalnu internetsku stranicu (portal) hrvatskih vjeroučitelja za prikupljanje ideja za rad u nastavi, vjeronaučnih materijala, priprema, komentara, sugestija, obavijesti i slično, što ostalim zainteresiranim vjeroučiteljima (pogotovo početnicima) može biti od koristi. (Pristup bi vjeroučiteljima bio samo uz dodijeljenu zaporku, dakle samo za registrirane korisnike.) Možda bi NKU HBK mogao biti idealnom polazišnom točkom za takav projekt? Dakle, ovdje bi bio više naglasak na praktične materijale za rad u nastavi poput dobrih primjera iz prakse, zbirke nastavnih priprema koje prate Plan i program vjeronauka i liturgijsku godinu (nešto slično većina drugih predmeta to već ima). Uz ovo, moguće je osmisliti i uslugu povezivanja vjeroučitelja poput *LinkedIn* socijalnih mreža gdje bi vjeroučitelji mogli predstaviti sami sebe, svoj rad i svoje ideje, ali i ponuditi pomoć drugim vjeroučiteljima;

- napraviti dostupnim na jednom mjestu sve dokumente i (makar) ogledne primjere onoga što vjeroučitelj mora imati kako bi uvijek bio „u zakonu“ i redovito informiran o promjenama koje nastupaju u zakonu o školstvu i vezanih informacija, pravilnike i ostalo što mora poznavati;

- zadržati metropolitanske susrete vjeroučitelja, stručna usavršavanja, nacionalne skupove;

- dogovoriti kome se može diskretno obratiti vjeroučitelj/ica s eventualnim problemom profesionalne naravi za savjet, pravnu pomoć unutar Crkve, netko tko je upoznat sa zakonima, netko tko bi ga čak zastupao ako je potrebno i na sudu;

- odrediti susret vjeroučitelja 2-3 puta u polugodištu na razini župe ili šire, dijeljenje iskustva, molitva, misa, druženje, dogovor uz prisutnost župnika, kapelana i suradnika u župnoj katehezi;

- možda napraviti susret vjeroučitelja i njihovih obitelji jednom godišnje duhovnog i zajedničkarskog karaktera na razini biskupije ili šire;

- odrediti kome se može obratiti vjeroučitelj/ica u materijalnoj ili duhovnoj potrebi (mnogi imaju obitelji i ponekad je potrebna pomoć raznih vrsta), kako se organizirano solidarizirati na diskretan način kad je netko u potrebi i pomoći, pokušati živjeti sliku prve zajednice iz Djela apostolskih među vjeroučiteljima;¹²

- organizirati molitvu za vjeroučitelje i njihove obitelji (uključiti je u ranije spomenute mise i molitve), osobito za one u nekoj potrebi;

- omogućiti u međusobnoj suradnji vjeroučitelja onima koji imaju prostora, ali osobito onima koji nemaju prostora, a imaju djecu da se dogovorno zamjene i odu s mora na snijeg ili iz kontinenta na more, kao nekakva razmjena i suradnja u cilju odmora, druženja, upoznavanja i očvršćivanja i stvaranja zajedništva;

- napraviti mrežu vjeroučiteljskih obitelji putem kojih bi se razne stvari mogle mijenjati kao npr. knjige za djecu, odjeća koju su djeca prerasla, razmjena iskustava u radu, životu i odgoju, sve preko već spomenute internetske stranice.

Vjerojatno bi se iz ovoga navedenoga u praksi razvile i neke druge stvari i oblici koji bi unaprijedili i olakšali vjeroučiteljev rad.

Svaka, pa i najmanja suradnja dobro je došla. Često se čuje kako su nekim vjeroučiteljima na raznovrsnim susretima koje smo spomenuli najdraži oni na kojima se izmjenjuju iskustva. Na njima se ima prigodu za jednostavna pitanja: kako si, što ima nova, kako si riješio neku situaciju ili pripremio nešto za određeni događaj ili blagdan? Ima tu ponekad i znatiželje koja se ogleda u pitanjima: od kada se nismo vidjeli, koliko smo ostarjeli, promijenili se, jesmo li dobili koju boru, povećali obujam ili ga uspjeli zadržati? Hoće li me netko prepoznati, je li mi zapamtio ime?... U današnje vrijeme, kada nas puno toga otuđuje jedne od drugih, osobni kontakt nešto je dragocjeno i neophodno kako bismo se razvijali kao osobe. To trebamo razvijati i njegovati koliko god nam je moguće. U tom smislu od silne je važnosti poticaj pape Franje da imamo hrabrosti „upustiti se u rizik susreta s licem drugoga, s njegovom fizičkom prisutnošću, koja

¹² Usp. Dj 2,45.

za nas predstavlja izazov, s njegovom boli i njegovim zahtjevima, s njegovom radošću koja se prenosi na nas u bliskoj i neprestanoj interakciji. Istinska vjera u utjelovljenoga Božjeg sina neodvojiva je od sebedarja, od pripadnosti zajednici.¹³ Kad vjeroučitelj shvati kako je sve ovo spomenuto vrijedno te i sam radi na tim dragocjenim međusobnim odnosima, on ne čini dobro samo sebi i osobi s kojom se susreće nego postaje svjedokom onoga što je rečeno na početku, od čega se krenulo, zapovijedi ljubavi. Oni koji to vide sa strane mogu zadovoljno konstatirati kako je lijepo i pohvalno kad vjeroučitelji žive konkretno zajedništvo poput dobre braće. Onda je to ono nešto što privlači i vuče. Svaki je čovjek željan ljubavi, pažnje i poštovanja – i to se odmah primjećuje i to je oku poželjno i srcu milo.

S druge strane, može se reći kako je ružno čuti, a kamoli vidjeti kad svega ovoga ne bi bilo među vjeroučiteljima ili nešto malo, oskudno. Još gore ako ima nešto suprotno, tj. netko nekome ide na živce, s nekim je u svađi, pa ljubomore, podla namještanja, prijevare, krađe... Papa Franjo s pravom upozorava na problem „kako se u nekim zajednicama, pa čak i među posvećenim osobama javljaju razni oblici mržnje, podjele, klevetanja, ocrnjivanja, osvete, ljubomore, želje za nametanjem vlastitih ideja pod svaku cijenu, pa čak i progoni koji nalikuju pravom lovu na vještice. Koga mi to mislimo evangelizirati takvim ponašanjima?“¹⁴ Zato treba nastojati nikada ne propuštati prilike za zajedništvo, druženje, izmjene iskustva, lijepe riječi, pa tako i za napredovanje, usavršavanje i učenje. Svatko je dragocjen, neponovljiv i vrijedan pažnje. Bog nas je darovao jedne drugima kako bismo bili bogatiji duhom i kao takvi kvalitetniji u darivanju i naviještanju onima kojima smo poslani, darovani i obrnuto. Naš katehetičar i pastoralni teolog dr. Milan Šimunović na jednom je stručnom skupu za vjeroučitelje Riječke nadbiskupije istaknuo da vjeroučitelj mora nužno biti *osoba u odnosu*, što znači stalno pozvan komunicirati i živjeti zajedništvo.¹⁵ U tom smislu dobro bi došle i

13 *Evangelii gaudium*. Apostolska pobudnica pape Franje biskupima, prezbiterima i dakonima, posvećenim osobama i svim vjernicima laicima o naviještanju evanđelja u današnjem svijetu. Hrvatsko izd.: „Radost evanđelja“, KS dokumenti 163, Zagreb, 2013., br. 88.

14 *Evangelii gaudium*, 100.

15 Riječ je o Katehetskom danu vjeroučitelja Riječke nadbiskupije održanom 30. kolovoza 2009. Vidi: <http://www.ika.hr/index.php?prikaz=vijest&ID=114900> (26. 5. 2016.).

forme druženja u kojima bi se, uz rekreaciju i izmjenu iskustava, *dijelio život* i jačale inicijative. Uz kvalitetne stručne skupove kojih, hvala Bogu, ima dovoljno, potrebno je više ležernijih okupljanja jer dok se radi za druge, ne smije se zaboraviti sebe kao osobe i svoje obitelji.

U tom smislu prevažno je gajiti međusobno zajedništvo među vjeroučiteljima koje je uvijek potrebno razvijati i jačati, osobito u situacijama kada su kušani i napadani, što je danas sve češći slučaj.¹⁶

Zaključak

Na kraju rada može se sumirati kako zajedništvo među vjeroučiteljima zauzima važno mjesto u njihovu životu i djelovanju. Ono služi za osobnu izgradnju i izgradnju zajednice te ima djelotvoran svjedočki karakter. Vrijedno je ovdje podsjetiti na divne riječi pape Franje koje su izrečene na njemu svojstven i originalan način: „Danas, kada su mreže i sredstva ljudske komunikacije dostigli neslućene razvoje, osjećamo izazov da otkrijemo i prenosimo 'mistiku' zajedničkog življenja, miješanja i uzajamnog susretanja, da *se zagrimo i jedni druge podupiremo*, da zakoračimo u vode toga oceana koji se, premda kaotičan, može pretvoriti u pravo iskustvo bratstva, karavanu solidarnosti, u sveto putovanje.“¹⁷ Može se samo dodati: navjestiteljsko vjeroučiteljsko putovanje.

16 To je želja šibenskoga biskupa mons. Ante Ivasa izrečena 5. rujna 2014. pri dodjeli kanonskih mandata. Vidi: <http://katehetski-si.com.hr/index.php/167-podjela-kanonskih-mandata> (26. 5. 2016.).

17 *Evangelii gaudium*, 87.

COMMUNION OF CATECHISTS

Summary

The article discusses the theme of communion and fellowship among catechists. The communion is affirmed through the variety of personalities and charisms. Every single person incorporates its peculiarities into the community according to the principle “everyone for everything”, because on its own is unable to do anything special. Communion is one of the basic features of the Church, and several authorities of the Church have spoken on this subject, especially the 2nd Vatican Council. The spirituality of communion was also presented in the apostolic letter “Novo Millennio Ineunte”, at the end of the Great Jubilee in the year 2000. The article delineates some specific features of communion, based on the relationship and love towards God and neighbor. The ability of the catechist to form himself as a person in relation to God will influence all his relationships. The author advises how to strengthen the communion among catechists, giving them support on a personal, diocesan and national level. By enactment of the communion, the catechists testify in a supreme way of ‘how good it is to live together as brothers’. The article invites not to miss occasions for communion, fellowship, exchange of experiences and comforting words, as well as occasions for progress, perfection and learning.

Key words: communion, communion of catechists, community, catechist, spirituality of communion, Church.

